

őri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.82/2017/7.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrről, a 2017. évi október hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A szexuális erőszak büntette miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2017. június hó 28. napján kelt 10.B.380/2017/10. számú **ítéletét helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összege 108.842.- /Egyszáznyolcezer-nyolcszáznegyvenkettő/ Ft.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig házi őrizetbe töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja akként, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék 2017. június 28.napján zárt tárgyalás alapján meghozott és nyilvánosan kihirdetett 10.B.380/2017/10. szám alatti ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.197.§./2/ bekezdés, /3/ bekezdés b./ pontja, /4/ bekezdés a./ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntetében, ezért őt 4 év 6 hónap börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2016. november 13. napjától 2017. február 15. napjáig előzetes fogvatartásban, 2017. február 16. napjától a kihirdetés napjáig házi őrizetben töltött időt akként rendelte beszámítani, hogy egy nap előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek, míg a házi őrizet beszámítása esetén egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 107.642.- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú és fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása végett; a vádlott és védője - azon védelmi álláspont alapján, miszerint nem felügyelete alatt álló személy sérelmére követte el a vádlott a bűncselekményt -, a minősítés megváltoztatása és a büntetés enyhítése iránt fellebbeztek.

Kk. **A.A.** sértett édesanyja az ítéltáblához 2017. szeptember 25-én érkezett, 5.sorszámú beadványában részben az első fokú ítélettel szemben, részben pedig a Veszprémi Törvényszék 10. sorszámú jegyzőkönyvében foglaltak tekintetében fogalmazta meg észrevételeit, kétségbe vonva a vádlott megbánásának őszinteségét és cáfolva, hogy a vádlott édesapja, **B.B.** valóban megszakította volna kapcsolatát a fiával, illetőleg „megtagadta” volna őt. Beadványában kitért arra is, hogy a vádlott édesapjához fűződő szoros érzelmi kötődése ellenére anyaként és rendőrként miért tartotta szükségesnek a feljelentés megtételét, vállalva az emiatt későbbiekben őt ért bírálatokat is.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.234/2017/1-2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az indítványa szerinti módosítással tartotta fenn. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, okszerűen vont következtetést a terhelt bűnösségére, a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak, és a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott és eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés azonban a vádhatóság képviselőjének véleménye szerint nem eléggé szigorú, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, hosszabb tartamú fegyházbüntetés és mellékbüntetés kiszabását, a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegének helyesbítését, és a vádlott 108.842-Ft. megfizetésére kötelezését, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott meghatalmazott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában (6. sorszám alatt) elsősorban arra hivatkozott, hogy a vádlott részéről nem történt sem fizikai értelemben vett erőszak, sem pedig kényszerítés, vagy lelki terror a sértett irányába, kettejük között kölcsönös kötődés alakult ki, amit az is igazol, hogy a sértett az első két részcselekményt követően sem volt elutasító, nem húzódott el a vádlottól, nem kerülte annak társaságát, holott az igazságügyi pszichológusszakértő is megerősítette, hogy a sértett életkoránál fogva már kifejezésre tudta volna juttatni a viselkedésében a vádlottal, illetve tettével szembeni ellenérzését, elutasítását. Hivatkozott továbbá a vádlott életkori sajátosságaira, rámutatva annak biológiai háttereként arra is, hogy bár a vádlott jogi értelemben felnőtt korúnak számít, azonban az erkölcsi gondolkodásért, a társas szociális viselkedésért, az érett problémamegoldásért, és személyiségért felelős agyterület fejlődése az ember 24-25 éves koráig tart. Emellett a vádlott szexuális orientáltsága sem alakult ki teljesen, s mindez közrehatott a cselekmény elkövetésében. Fenntartotta a bűncselekmény súlyosabb minősülésével szemben az elsőfokú eljárásban már kifejtett érveit, az ítélet elleni fellebbezését és annak irányultságát, hivatkozva a vádlott együttműködő magatartására, teljeskörű beismerő vallomására, megbánására, fiatal felnőtt korára és korábbi jogkövető életmódjára is.

Az ítéletábrány nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője indítványát az átiratban foglaltak szerint, azzal egyezően fenntartotta, megjelölve a vádlott beismerő vallomása mellett az ítéleti tényállás alapjául elfogadott, vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékokat.

A bűncselekmény jogi minősítéséhez kapcsolódóan kifejtette, hogy a vádlott kapcsolati viszonyban, a 12. év alatti sértettel (mostohatestvérével) szemben, kényszer nélkül valósított meg kéjkielégítést, amelyet a fellebbviteli főügyészség - a Győri Ítéletábrány joggyakorlatával is összhangban - , a III/232/2017. AB. határozattal 2017. október 31. napjával megsemmisített, és azóta a Kúria által 2017. október 9. napján hatályon kívül helyezett 2/2016. BJE határozat előtt is a Btk.197.§(2)bekezdésébe ütköző, és a (3)bekezdés b)pontja folytán a (4)bekezdés a)pontja szerint minősített. A vádhatóság ezen álláspontja a továbbiakban sem változott, a vádlott terhére megállapított cselekmény jogi minősítése törvényes. Utalt továbbá arra is, hogy amennyiben a kk. sértett nem is állt volna a vádlott felügyelete alatt a folytatólagosság egységébe tartozó két első részcselekmény idején, akkor az egyéb módon, a hatalma, vagy befolyása alatt állás lenne megállapítható, mint a legutolsó esetben, amikor a vádlott a sértett függőségével, kiszolgáltatottságával visszaélve követte el a cselekményt. Rámutatott ugyanakkor arra is, hogy milyen szempontok alapján állapítható meg, hogy a sértett a vádlott felügyeletére volt bízva, illetve az egyes részcselekmények a folytatólagosság törvényi egységébe tartoznak. Perbeszédében, a védő által sérelmezett „mostohatestvér” kifejezés fogalom meghatározásához kapcsolódóan kifejtette azt is, hogy a Ptk.8:1.§(4)bekezdése és a Ptk.4:96.§(2)bekezdése rendelkezéseiből levezethetően közös felmenő hiányában a sértett és vádlott között testvéri kapcsolat nincs, a mostohatestvér fogalmában azonban (szemben a féltestvérével) nincs benne a közös felmenő. Annak előrebocsátása mellett, hogy a Btk.197.§./2/ bekezdése szerinti alapeset, továbbá a minősített szexuális erőszak

büntethetőségének sem feltétele a magánindítvány előterjesztése, kifejtette azon véleményét, miszerint a kk. sértett édesanyjának a 112-es segélyhívóra tett bejelentése magánindítványnak minősülne. A büntetéskiszabás körében, a büntetés súlyosítása mellett szóló érvként emelte ki - azzal együtt, hogy maga sem tartotta indokoltnak a törvény teljes szigorát kifejezésre juttatni a vádlottal szemben -, hogy a vádlott családja bizalmára méltatlanná vált, az őt körülvevő szeretetteljes családi légkört dúlta fel, amellyel a családra, különösen pedig édesapjára súlyosan kiható pszichikai következményeket idézett elő, emellett cselekménye annak jellege folytán a kiskorú sértett érzelmi fejlődését is súlyosan veszélyeztető. A családon belüli erőszak társadalmi megítélésére, annak erőteljes elutasítására is figyelemmel fenntartotta az enyhítő szakasz alkalmazása nélkül, hosszabb tartamú, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés és azzal arányos tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására és a bűnügyi költség összegének korrekciójára irányuló indítványát.

A vádlott védője a nyilvános ülésen ugyancsak fenntartotta az ítélet elleni fellebbezését és annak irányultságát. Perbeszédében kifejtette, hogy a vádlott rövid ideig élt együtt a sértett családjával, nem elvetemült bűnözőként követte el a cselekményét, hanem fiatal felnőttként rossz döntést hozott. Végindítványa elsődlegesen a bűncselekmény eltérő minősítésének megállapítására és a büntetés enyhítésére, másodlagosan az ügyészi indítvány elutasítására és az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. A büntetés kiszabása körében annak értékelését kérte - utalva az igazságügyi pszichológusszakértő tárgyaláson tett nyilatkozatára -, hogy a kiskorú sértett érzelmi fejlődését nem elsősorban a vádlottal összefüggésben átélt események, hanem a család részéről tanúsított reakció veszélyeztetheti.

Kk. A.A. sértett törvényes képviselője felszólalásában a vádhatóság képviselőjével azonos álláspontot képviselt.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánása mellett azt hangsúlyozta, hogy sem a családjának, sem az édesapjának nem akart ártani, vállalja tettének minden következményét.

Az ítéletábra a bejelentett kétirányú fellebbezésekre tekintettel, a Veszprémi Törvényszék ítéletét a megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdés szerint teljes körben, a Be. 361.§ /1/ bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta felül. Ennek során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a fő és járulékos döntések, valamint a nyomozás során történt bizonyíték-beszerezés törvényességét.

A felülbírálat eredményeként az eltérő minősítésre és a büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezést, illetve a súlyosításra irányuló fellebbviteli főügyészségi indítványt nem találta alaposnak.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek általános szabályoktól eltérő, a Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített eljárási rendjére, ügyelt a tárgyalási időköz megtartására és az eljárási törvény által előírt kioktatások, figyelmeztetések törvényességére is. Törvényesen zárta ki a tárgyalásról a nyilvánosságot a Be.237.§(3)bekezdés a) és c) pontja alapján erkölcsi okból, illetőleg az eljárásban részt vevő kiskorú (egyben különleges bánásmódot igénylő) sértett védelme érdekében. Kizárólag annyiban terheli mulasztás az elsőfokú bíróságot, hogy nem figyelmeztette a tárgyaláson résztvevőket arra, hogy a tárgyaláson elhangzottakról tájékoztatást nem adhatnak, vagy amennyiben a figyelmeztetés elhangzott, elmulasztotta annak jegyzőkönyvezését (Be.238.§(4)bekezdés), ezen relatív eljárási szabálysértés azonban érdemben

nem hatott ki az elsőfokú ítélet felülbírálatára. A Veszprémi Törvényszék olyan eljárási szabálysértést vagy mulasztást, ami az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna, vagy amelyet a másodfokú eljárásban szükséges lett volna orvosolni, nem vétett. A nyomozóhatóságnak a bizonyítékok beszerzésével kapcsolatos munkája is megfelel a törvényességi követelményeknek, a kiskorú sértett nyomozási bíró előtti kihallgatása is a garanciális szabályok megtartásával történt, következésképpen a bizonyítékértékelés valamennyi beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat hiánytalanul beszerezte. A rendelkezésre álló és teljes körűen a tárgyalás részévé tett bizonyítási eszközökből származó bizonyítékokat a mérlegelési körébe vonta, és azokat egyenként és összességében, perrendszerűen értékelte. Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségre is kiterjedő csaknem teljeskörű ténybeli beismerése és az utolsó részcselekménynél történt tettenérés mellett, az eljárás során beszerzett törvényes bizonyítékok, így gyk. A.A. sértett nyomozási bíró előtt tett vallomásának, a sértett édesanyja, C.C. és a történetekről közvetetten tudomást szerző hallomástanúk, kk.D.D., valamint a vádlott barátja, E.E. vallomásának, az igazságügyi pszichológus-szakértői és vádlott vonatkozásában készült igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításainak helyes és okszerű értékelésével megalapozott - a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól mentes - tényállást állapított meg, így az irányadó volt a fellebbezési eljárásban (Be. 351. § (1) bekezdés).

A törvényszék az ítéletében a bizonyítékértékelő tevékenységéről számot adott, indokolási kötelezettségét is megfelelő színvonalon teljesítette.

Az eljárás során nem volt vitatott, hogy a vádlott részéről sem erőszak sem pedig fenyegetés nem történt a sértett irányába, közöttük családi kapcsolatuk révén, annak ellenére, hogy viszonylag rövid ideje éltek közös háztartásban, szeretetteljes, testvéri jellegű kapcsolat, érzelmi kötődés és bizalmi viszony jött létre, ami a szexualitással először találkozó sértettben kialakult meglepődöttség és ijedtség, illetőleg a közöttük lévő jelentős korkülönbség mellett nagymértékben megkönnyítette a vádlott számára a cselekmény elkövetését. A sértett életkora folytán a vádlott és a sértett egymáshoz való pozitív viszonyulása ellenére is elfogadhatatlan az ítéletértékelés számára azon védői hivatkozás, ami a vádlott és sértett közötti kölcsönös érzelmi alapon létrejött, a felek szabad akaratán alapuló szexuális érintkezésre utal, akkor is, ha az eseményeket, a pszichológus-szakértő által is visszaigazoltan, nem egyértelműen negatív, kellemetlen élményként élte meg a kiskorú sértett.

A törvényszék a másodfokú bíróság számára is meggyőző indokolással alátámasztott mérlegelés alapján állapította meg a vádlott terhére az a) és b) tényállási pontokhoz kapcsolódóan a kiterjedő elkövetést, elfogadva a sértett azon vallomását, hogy többször is próbálta elhárítani a vádlott közeledését, aki azonban csak a családtagok hazaérkezésére hagyott fel a cselekményével. Ehhez kapcsolódóan körültekintően vizsgálta és értékelte a kiskorú sértett szavahihetőségét, a nyomozási bíró előtt tett vallomásának következtetességét, és azt körülményt, hogy pszichológus-szakértő a sértett vizsgálata során maga sem tapasztalt arra utaló jeleket, ami arra engedne következtetni, hogy a sértett a szégyenérzetét, esetleges bűntudatát, a vádlott felelősségének ilyen formában történő erősítésével, nyomatékosításával próbálná meg hátrítani.

A rendelkezésre álló bizonyítékok, a kiskorú sértett, a sértett édesanyja, C.C., és testvére, kk.D.D. tanúvallomása alapján - a vádlott azon védekezésével szemben miszerint az a) és b) részcselekmények elkövetése idején a sértett nem állt a felügyelete alatt-, megalapozottan vont következtetést a bűncselekmény súlyosabb minősülését eredményező kapcsolati viszony megállapíthatóságára is. Ezen tanúvallomások egybecsengtek nemcsak abban, hogy a fenti részcselekmények idején a kiskorú sértett és a vádlott kettesben tartózkodtak otthon, hanem abban

is, melyben E.E. vallomása is megerősítette az elhangzottakat, hogy a családon belül teljesen elfogadott volt, hogy a szülők távollétében a vádlott felügyelte a kiskorú sértettet, ilyenkor ő volt a „főnök” otthon. A vádlott - mint ahogyan erre az elsőfokú bíróság is rámutatott ítéletének indokolásában - annak ellenére, hogy ezen körülmény tekintetében mindvégig tagadásban volt, az eljárás során maga is többször tett olyan tartalmú nyilatkozatot, miszerint a kiskorú sértettet az édesanyja és nevelőapja soha nem hagyták egyedül a lakásban, és a felnőttek távollétében ő „figyelt rá”, hangsúlyozta azonban, hogy ténylegesen nem kellett vigyázni rá. Természetes, hogy a felügyelet minden életkorban mást jelent, és egy egészséges, korának megfelelő értelmi színvonalú 11 éves gyermek már nem igényel olyan fokú ellátást és állandó felügyeletet, mint egy kisgyermek. A sértett édesanyja és nevelőapja részéről elhangzó tréfálkozó, szélsőséges esetet előrevetítő kérés azonban, hogy „Ne hagyd neki, hogy felgyújtsa magát” (törvényszéki iratok 10.sorszámú jegyzőkönyv 9.oldal), amellet, hogy volt amikor konkrét, rábízásra utaló kifejezett kérés is elhangzott a sértett édesanyja részéről, tartalmilag mindenki számára egyértelműen azt jelentette, hogy a távollétük ideje alatt a vádlott látta el a sértett felügyeletét. Ilyenkor a szülők távollétében szükség esetén a vádlott határozhatta meg a sértettől elvárt magatartást, ő gyakorolhatta az egyébként szülőket megillető jogokat. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy ezen minősítő körülmény megállapíthatóságánál a rábízás időtartamának nincs jogi relevanciája.

A megalapozott tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, cselekményének jogi minősítése a rá vonatkozó jogi indokolással együtt megfelel a büntető anyagi jog szabályainak. Az irányadónak tekintett tények szerint, a vádlott az akkor 11 éves sértetthez több alkalommal szemérem sértő módon közeledett, magatartásai kimerítik a Btk. 197. (2) bekezdésében foglalt szexuális erőszak büntettének törvényi tényállását, amelyet folytatólagosan követett el. A vádlott a bűncselekmény súlyosabban minősülő esetének megállapításához szükséges többlet tényállási elemet is megvalósította, azt az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a terhére rótt bűncselekmény minősítésénél.

A törvényi normaszöveg a tizenkettedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett bűncselekményhez úgy kapcsolja a Btk. 197.§ (4) bekezdés a) pontjában előírt, öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő magasabb büntetési tételt, hogy visszautal a Btk. 197.§ (3) bekezdésének b) pontjára, amely arra az esetre vonatkozik, ha a sértett gyermek az elkövetőnek hozzátartozója, vagy nevelése, felügyelete, gondozása, gyógykezelése, illetve egyéb módon a hatalma vagy befolyása alatt áll. A jelen ügyben ez a viszony a vádlott és sértett között fennállt, hisz a felügyeletére bízott sértettel folytatott szexuális cselekményeket.

A Kúria 2/2016.BJE számú jogegységi határozatában adott iránymutatás jelenleg is hatályosnak tekintendő, figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság 19/2017.(VII.18.) AB határozata a jogegységi döntés 2017.október 31.napjával történő megsemmisítéséről rendelkezett, a Kúria Büntető Jogegységi Tanácsa pedig a 2017.október 9.napján kelt határozatában a fenti jogegységi határozatot az 1/2017. BJE számú jogegységi határozatával hatályon kívül helyezte ugyan, de bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011.évi CLXI.számú törvény (Bszi) 42.§(3)bekezdése értelmében a hatályon kívül helyezett jogegységi határozat csak a hatályon kívül helyező határozat Magyar Közlönyben történő közzététele időpontjától nem alkalmazandó. Mivel az ítélet másodfokú felülbírálatának időpontjában a fenti hatályon kívül helyező határozat közzététele még nem történt meg, ezért az ítélet tábla a 2/2016.BJE számú jogegységi határozatot továbbra is irányadónak tekintette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte.

A bűncselekmény következményeinek súlyosító körülménykénti értékelésével kapcsolatos okfejtésével azonban csak részben értett egyet a másodfokú bíróság. A jelenben kétségtelenül nem

megválaszolható kérdés - mint ahogyan az igazságügyi pszichológus-szakértő sem tudott arra nyilatkozni (törvényszéki iratok 10.sorszámú jegyzőkönyv 12-13.oldal), hogy a vádbeli cselekménynek, a sértettet ért szexuális impulzusnak a későbbiekben lesz-e bármilyen negatív hatása a sértett érzelmi fejlődésére, esetlegesen a sértett szexualitására, mivel azt a sértettre ható további körülmények is nagymértékben befolyásolják. A történetek feldolgozásában vitathatatlanul nagy a felelőssége a szülőknek, az abban segítséget nyújtó szakembereknek, a sértett környezetében élő felnőttek viselkedésének, problémakezelésének, azonban nem hagyható figyelmen kívül - mint ahogyan a vádlott édesapjánál a történetekre visszavezethető súlyos pszichés probléma értékelésénél sem -, az az alapvető tény, hogy a vádlott idézte elő azt a traumatizáló eseményt, amely annak előidézésében közrehatott, illetve súlyos veszélyt jelenthet a kiskorú sértett érzelmi életére, annak egészséges fejlődésére.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jellegénél fogva súlyos, amelynek erkölcsi megítélése és társadalmi veszélyessége a büntetési tételkeretben a törvényalkotó által értékelést nyert, ezért a vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok csak szabadságvesztés kiszabása mellett valósulhatnak meg, amellet is , hogy az a) és b)pontbeli részselekmények enyhébb megítélésűek az adott bűncselekmény-kategórián belül. Helyesen járt el ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor kiemelkedő jelentőséget tulajdonított, és fokozott nyomatékkkal vette figyelembe a büntetési tartam és végrehajtási fokozat meghatározásánál a jelenleg is fiatal felnőtt vádlott kiforratlan személyiségét, nemi identitásának, szexuális beállítottságának bizonytalanságát, mely utóbbit fokozza a családja elvárásainak és társadalmi konvencióknak való megfelelési kényszer a vádlott részéről. A törvényszék a tárgyaláson a közvetlenség folytán szerzett benyomásai, tapasztalatai alapján rámutatott arra is, hogy a felnőttkor küszöbén álló vádlott személyiségének fejlettségi szintje, bár büntetőjogi értelemben felnőttként követte el terhére rótt bűncselekményt, nagyobb hasonlóságot mutat a fiatakorú elkövetőkével, aminek a másodfokú bíróság álláspontja szerint is kifejezésre kell jutnia a vádlottal szembeni büntetés mértékének meghatározásában. Emellett az ügyészi perbeszédben foglaltakkal szemben, amely a vádlott terhére róta, hogy cselekményével feldúlta az őt befogadó család békéjét, szeretetteljes légkörét, a másodfokú bíróság véleménye szerint nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a vádlott a szülei válásával terhelt hányatott gyermekkort követően, személyiségfejlődésének egy érzékeny, könnyen sebezhető időszakában volt a cselekmény elkövetésekor.

Az elsőfokú bíróság a vádlott javára értékelhető körülmények maximális figyelembevétele mellett szabott ki az enyhítő szakasz alkalmazásával a büntetési tételkeret alsó határánál alacsonyabb tartamú szabadságvesztést, amely arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségi körülményekkel, és szükséges, de egyben elégséges is a büntetési célok eléréséhez, illetve megfelel a fokozatosság elvének és az egyéniesítés szempontjainak is.

Minderre tekintettel a súlyosításra irányuló ügyészi indítványban foglaltakkal nem értett egyet a másodfokú bíróság. Ugyanakkora a kiszabott joghátrány enyhítését megalapozó indokot sem tárt fel az ítéletábra, az összes enyhítő körülmény már értékelést nyert az elsőfokú bíróság ítéletében, ezért szem előtt tartva a tetartányos bünteteskiszabást és a kiskorú sértett érdekeit is, a védő által felhozott érvek mentén haladva sem látott lehetőséget a kiszabott büntetés további jelentős mértékű enyhítésére, annak kisebb mértékű enyhítését pedig a Be. 371.§ (2) bekezdésében írtak nem teszik lehetővé.

Az egyéniesítés megfelelő érvényesülése érdekében a törvény lehetővé teszi, hogy a bíróság szabadságvesztés kiszabásakor indokolt esetben egy fokozattal enyhébb vagy súlyosabb végrehajtási fokozatot határozzon meg. Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta ezen jogintézményt a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározásánál, amit az ítéletében hivatkozottakon túl az is indokol, hogy a végrehajtás során alkalmazandó kedvezőbb szabályok nagyobb teret biztosítanak a végrehajtási intézetben belüli rehabilitációs programoknak, a vádlott későbbi

beilleszkedését segítő oktatásoknak, képzéseknek, és a büntetés tartama alatt a családi kapcsolatok megőrzésének, amelynek kiemelkedően fontos szerepe lehet, különösen egy fiatal felnőtt esetében a szabadságelvonással járó büntetés káros hatásainak mérséklésében.

A fentiekben kifejtettek alapján törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására, a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítására, és nagyjából a járulékos kérdésekre vonatkozó ítéleti rendelkezés is. A törvényszék büntetői költségére vonatkozó rendelkezése azonban a fellebbezési főügyészség indítványában foglaltaknak megfelelően annyiban korrekcióra szorul, hogy a költségjegyzékbe nem került bejegyzésre Veszprémi Járásbíróság Bny.451/2016/I.számú végzésében megállapított (nyomozati iratok 77. oldal), a kiskorú sértett nyomozási bíró előtti kihallgatásával felmerült 1200-Ft. költség, annak viseléséről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, ezért a táblabíróság ennek figyelembe vételével pontosította a vádlottat terhelő büntetői költség összegét.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy félreértésre adhat okot a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága és a Kúria 2/2016.BJE számú határozata közötti kapcsolat elsőfokú bíróság szerinti magyarázata, amely tartalmilag olyképpen értelmezendő, hogy a kúriai döntésében adott iránymutatásnak a cselekmény súlyosabb minősülését eredményező kihatása folytán nőtt a nagyobb tárgyi súlyú, súlyosabb minősítésű szexuális erőszak büntetnének száma, amely a büntetőbíróságok előtt folyamatban lévő ügyek számából is nyomon követhető. Az elsőfokú bíróság tévesen szerepeltette a vádlott anyanyelvére utalást az ítélet rendelkező részében, mivel a Be.258.§(2)bekezdés b)pontja szerinti személyi adatok körébe, a Be.117.§(1)bekezdése szerinti felsorolásnak megfelelően, a terhelt állampolgárságával szemben az anyanyelve nem tartozik bele.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a Veszprémi Törvényszék mindenben törvényes ítéletét a büntetői költségére vonatkozó pontosítással a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Btk. 92.§ (1) (3)bekezdésének a)pontja alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott által házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésben történő beszámításáról.

Győr, 2017. október 17.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Bogdáné
dr. Gremesberger Andrea sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné
dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2017. június hó 28. napján kelt 10.B.380/2017/10. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2017. október 17.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke